

Sygn. akt VIII Ka 664/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Iwona Ostaszewska

przy udziale Prokuratora Joanny Bąkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 roku

sprawy:

1. **K. K. (1),**

2. **B. K.,**

3. **D. K.**

oskarżonych o czyn z art. 158 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego B. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce

z dnia 09 sierpnia 2018 roku, sygnatura akt II K 116/18

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) złotych, w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840,- (osiemset czterdzieści) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. K. (1), B. K. oraz D. K. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 08 października 2017 roku około godziny 17.30 w pobliżu posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości T. gmina J. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu M. J. w ten sposób, że B. K., po uprzednim przewróceniu pokrzywdzonego na ziemię, kopał nogami po głowie, po czym K. K. (1) usiadł okraciem na pokrzywdzonego i uderzał go rękoma po twarzy i głowie, następnie założył worek gospodarski na twarz i zasłoniwszy oczy pokrzywdzonemu bił go drewnianym kijem po całym ciele, natomiast D. K. stojąc w pobliżu pokrzywdzonego, zagrzewała K. K. (1) do pobicia M. J., okrzykami „zabij go”, w efekcie czego doszło do pobicia, w wyniku którego narazili

pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 §, tj. o czyn z art. 158 § 1 kk.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 09 sierpnia 2018 r. w sprawie II K 116/18 oskarżeni K. K. (1), B. K. i D. K. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 08 października 2017 roku około godziny 17.30 w pobliżu posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości T. gmina J. działając wspólnie i w porozumieniu, wzięli udział w pobiciu M. J. w ten sposób, że B. K., po uprzednim przewróceniu pokrzywdzonego na ziemię, kopał go nogami po głowie, po czym K. K. (1) usiadł okrakiem na pokrzywdzonego i uderzał go rękoma po twarzy i głowie w wyniku czego wybił M. J. dwa zęby, następnie założył worek na twarz i zasłoniwszy oczy pokrzywdzonemu bił go drewnianym kijem po całym ciele, natomiast D. K. stojąc w pobliżu pokrzywdzonego, zagrzewała K. K. (1) do pobicia M. J., okrzykami „zabij go”, w efekcie czego doszło do pobicia, w wyniku którego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej i kąta zuchwy po stronie lewej, barku i łokcia lewego oraz wybicia dwóch zębów, które naruszyły czynności narządu ciała trwające powyżej dni siedmiu, a także narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk przez oskarżonych B. K. i D. K. oraz popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk przez oskarżonego K. K. (1) i za to oskarżony B. K. został skazany na mocy art. 158 § 1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności; oskarżona D. K. została skazana na mocy art. 158 § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; oskarżony K. K. (1) został skazany na mocy art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś na mocy art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu B. K. na okres próby wynoszący 2 lata. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonej D. K. na okres próby wynoszący 2 lata. Na mocy art. 73 § 2 kk oddano oskarżonego B. K. w okresie próby pod dozór kuratora. Na mocy art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązano oskarżonych D. K. i B. K. do pisemnego informowania sądu w okresie co 6 miesięcy o przebiegu okresu próby. Na mocy art. 46 § 1 kk orzeczono od oskarżonych K. K. (1), B. K. i D. K. obowiązek zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonego M. J. kwoty 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznałą krzywdę. Na mocy art. 230 § 2 kpk orzeczono zwrot na rzecz pokrzywdzonego M. J. dowodu rzeczowego w postaci kija szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 107 pod pozycją (...), przechowywanego w magazynie (...) w S.. Zasadzono od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. R. wynagrodzenie za obronę oskarżonego B. K. w wysokości 929,88 złotych, w tym kwotę 173,88 złotych tytułem należnego podatku VAT-stawka 23%. Zasadzono od każdego z oskarżonych K. K. (1), B. K. i D. K. na rzecz pokrzywdzonego M. J. kwoty po 1000 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego. Zwolniono oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Obronca B. K. zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

1) polegających na uznaniu, że B. K. aktywnie uczestniczył w pobiciu M. J., w sytuacji gdy:

a) z zeznań świadka R. K. oraz wyjaśnień złożonych przez B. K. oraz współoskarżonych K. K. (1) oraz D. K. wynika, że B. K. nie uczestniczył w zdarzeniu, a w momencie pobicia M. J. znajdował się w oborze, na terenie własnej posesji, gdzie wykonywał czynności gospodarskie,

b) z zeznań świadków P. J. oraz S. J. nie wynika, że widzieli, aby B. K. aktywnie uczestniczył w pobiciu M. J.,

c) z wyjaśnień złożonych przez oskarżonych wynika, że B. K. dotarł na miejsce zdarzenia w momencie, gdy pobicie już trwało i starał się odciągnąć K. K. (1) od M. J., dążąc tym samym do zakończenia trwającego pobicia,

2) polegających na uznaniu, że B. K. w dniu zdarzenia nie posługiwał się numerem telefonu (...) i nie wykonał z tegoż numeru w dniu 8 października 2017 r. około 17:30 połączenia do D. K. w sytuacji, gdy z zeznań świadka R. K. oraz wyjaśnień współoskarżonej D. K. wynika, że to B. K. posługiwał się tym numerem i w dniu zdarzenia telefonował

do D. K. w celu poinformowania o szarpaninie K. K. (1) z M. J., którą zauważył w trakcie wykonywania czynności gospodarskich w oborze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów **ewentualnie**,
- 2) uchylenia skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,
- 3) zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów i opłat sądowych w postępowaniu apelacyjnym,
- 4) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów obrony z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego B. K. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie ustalił stan faktyczny w sposób prawidłowy, mając na względzie całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez obrońcę oskarżonego B. K. zauważyć należy, że zarzut błędnych ustaleń faktycznych słuszny jest tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania i do swej skuteczności wymaga wskazania, jakich konkretnych uchybień z zakresu wiedzy, logiki lub doświadczenia życiowego dopuścił się sąd orzekający. Nie może on sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 22.01.1975 r. I KR 197/74, OSNKW 58/5/1975).

Tymczasem w niniejszej sprawie, obrońca oskarżonego kwestionując przyjęte ustalenia faktyczne nie przywołał rzeczowej argumentacji, ograniczając się w tym zakresie jedynie do przedstawienia własnego punktu widzenia, subiektywnej oceny dowodów i wskazania tych, które jego zdaniem powinny być podstawą prawidłowych ustaleń. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podzielenia tych – czysto polemicznych, przy tym opartych na wyrywkowo potraktowanych i dowolnie zinterpretowanych dowodach – argumentów autora apelacji. Zauważyć bowiem trzeba, że Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał dlaczego dał wiarę zeznaniom świadków P. J. i S. J. a także, dlaczego treść tych zeznań potwierdza wersję zdarzenia przedstawioną przez pokrzywdzonego. Świadczy o tym między innymi fakt, że świadkowie ci nie byli wprawdzie bezpośrednimi świadkami pobicia w wyniku, którego M. J. doznał uszczerbku na zdrowiu, nie wiedzieli jakich działań podczas tego pobicia dopuścił się każdy z oskarżonych, jednakże ich niezwłoczne dotarcie na miejsce zdarzenia, po usłyszeniu krzyków pokrzywdzonego i dostrzeżenie uciekających polem w stronę lasu K., D. i B. K. jednoznacznie wskazują, że oskarżony B. K. był na miejscu tego zdarzenia. To natomiast, że uczestniczył w tym zdarzeniu jako atakujący, a nie osoba próbująca odciągnąć swojego ojca od pokrzywdzonego, pośrednio wynika z zeznań funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce zdarzenia - P. D. i K. K. (3) oraz funkcjonariuszy Policji udzielających asekuracji podczas interwencji - P. N. i D. Z., którzy wskazywali na to, że D. K. poleciła B., by ten nic nie mówił i nie odpowiadał na pytania. Funkcjonariusze Policji P. D. i K. K. (3) zaobserwowali również, że B. K. był zmieszany, przestraszony i chciał powiedzieć coś swoim rodzicom podczas rozmowy, jednak D. K. nakazała mu by nie rozmawiał z Policją. Sąd Rejonowy szczegółowo również wskazał dlaczego przyjął, że o godzinie 17.32 połączenie przychodzące z numeru (...) na numer (...) użytkowany przez D. K. wykonał K. K. (1), a nie B. K.. Okoliczność tą w swoich spostrzeżeniach ze zdarzenia odnotował bowiem pokrzywdzony M. J., a fakt użytkowania telefonu przez K. K. (1) w czasie obejmującym niniejsze zdarzenie potwierdził świadek R. J.. Powyższa szczegółowo zaprezentowana w uzasadnieniu argumentacja Sądu Rejonowego wyjaśnia również dlaczego Sąd I Instancji nie dał wiary oskarżonym B. K., K. K. (1) oraz D. K., zeznaniom R. K. w zakresie przedstawionych przez nich twierdzeń o tym, że B. K. nie uczestniczył w zdarzeniu, a w momencie pobicia M. J. znajdował się w oborze, na terenie własnej posesji, gdzie wykonywał czynności gospodarskie oraz dlaczego nie uwzględnił ich twierdzeń co do tego,

że po przybyciu na miejscu zdarzenia B. K. starał się jedynie odciągnąć K. K. (1) od M. J.. Istotne w tym zakresie były zeznania pokrzywdzonego M. J., który dokładnie przedstawił udział każdego z oskarżonych w pobiciu z dnia 8 października 2017 r., w tym również aktywne uczestnictwo w nim B. J., który według M. J. przewrócił go i kopał nogami po głowie. Wersja zdarzeń przedstawiona przez pokrzywdzonego, zaaprobowana następnie przez Sąd Rejonowy znajdowała potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Mimo konfliktu pomiędzy rodzinami oskarżonych i pokrzywdzonego nie było bowiem jakichkolwiek obiektywnych przyczyn do nieuwzględnienia relacji pokrzywdzonego, który dokładnie przedstawił w jaki sposób i przez kogo był atakowany oraz wskazał na zadawanie ciosów przez B. K.. W ocenie Sądu Okręgowego wersja zdarzenia z dnia 8 października 2017 r. przedstawiona w ramach postępowania, w złożonych przez oskarżonych wyjaśnieniach, oraz zeznaniach świadka R. K., negująca aktywne uczestnictwo w inkryminowanym zdarzeniu B. K. w roli atakującego jako odosobniona, nie znajdująca jakiegokolwiek, chociażby pośredniego, potwierdzenia w pozostałych dowodach znajdujących się w aktach sprawy, została słusznie nieuwzględniona przez Sąd Rejonowy w ramach dokonywania ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

W związku z tym Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych sformułowanego przez obrońcę oskarżonego.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w tym o których mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., należało zaskarżone orzeczenie utrzymać mocy (pkt I).

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714, ze zm.). Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego B. K. kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt II).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt III.).

Z uwagi na trudną sytuację finansową oskarżonego B. K., który jest uczniem i pozostaje na utrzymaniu rodziców Sąd Odwoławczy na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję (pkt IV).